Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kuudes jaosto)

18 päivänä joulukuuta 2025 *

Ennakkoratkaisupyyntö – Virkamiehet – Euroopan unionin virkamiehiin sovellettavat henkilöstösäännöt – Liite VIII – Eläkkeet – Ennen Euroopan unionin palvelukseen tuloa saavutetut eläkeoikeudet – Siirto Euroopan unionin toimielinten eläkejärjestelmään – Työntekijän siirtopyyntö – Tätä siirtoa ei voida peruuttaa – Perusteeton etu

Asiassa C-776/24 [Bopuis] [i],

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka tribunal du travail francophone de Bruxelles (Belgia) on esittänyt 5.11.2024 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 12.11.2024, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

CJ

vastaan

Service fédéral des Pensions (SFP),

UNIONIN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto),

toimien kokoonpanossa: ensimmäisen jaoston puheenjohtaja F. Biltgen (esittelevä tuomari), joka hoitaa kuudennen jaoston puheenjohtajan tehtäviä, sekä tuomarit A. Kumin ja S. Gervasoni,

julkisasiamies: L. Medina,

kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

– CJ, edustajanaan J.-F. Neven, avocat,

– Belgian hallitus, asiamiehinään C. Jacob, C. Pochet ja M. Van Regemorter,

– Euroopan komissio, asiamiehinään A. Baeckelmans ja J.-F. Brakeland,

päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian ilman ratkaisuehdotusta,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

[i] Tämän asian nimi on kuvitteellinen nimi. Se ei vastaa asian minkään asianosaisen todellista nimeä.

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee Euroopan unionin virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen, sellaisena kuin ne ovat muutettuina 2.3.1992 annetulla neuvoston asetuksella (ETY, Euratom, EHTY) N:o 571/92 (EYVL 1992, L 62, s. 1), liitteessä VIII olevan 11 artiklan 2 kohdan, luettuna SEU 4 artiklan 3 kohdassa vahvistetun vilpittömän yhteistyön periaatteen valossa, tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa vastakkain ovat CJ ja service fédéral des Pensions (SFP) (liittovaltion eläkelaitos, Belgia) ja jossa on kyse CJ:n pyynnöstä siirtää hänen ennen Euroopan unionin palveluksessa aloittamistaan saavuttamat eläkeoikeudet Euroopan unionin toimielinten eläkejärjestelmään (jäljempänä unionin eläkejärjestelmä).

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Henkilöstösäännöt

3 Henkilöstösääntöjen 77 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Virkamiehellä, joka on ollut palveluksessa vähintään kymmenen vuotta, on oikeus vanhuuseläkkeeseen. – –

Vanhuuseläkkeen enimmäismäärä on 70 prosenttia sen palkkaluokan viimeisestä peruspalkasta, johon virkamies on kuulunut vähintään vuoden ajan. Virkamiehelle maksetaan 1,80 prosenttia tästä viimeisestä peruspalkasta kutakin liitteessä VIII olevan 3 artiklan mukaisesti laskettua palvelusvuotta kohti.”

4 Henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevassa 2 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Vanhuuseläke lasketaan virkamiehen palvelusvuosien kokonaismäärän perusteella. Jokainen jäljempänä olevassa 3 artiklassa vahvistetuin edellytyksin huomioon otettava vuosi lasketaan yhdeksi palvelusvuodeksi ja jokainen kokonainen kuukausi palvelusvuoden yhdeksi kahdestoistaosaksi.

Vanhuuseläkettä laskettaessa huomioon otettavien palvelusvuosien enimmäismäärä on henkilöstösääntöjen 77 artiklan toisessa kohdassa tarkoitettuun eläkkeen enimmäismäärään vaadittava palvelusvuosien määrä.”

5 Henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevassa 11 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Virkamiehellä, joka on päättänyt tehtävänsä:

– siirtyäkseen sellaisen hallintoelimen, kansallisen järjestön tai kansainvälisen järjestön palvelukseen, joka on tehnyt sopimuksen yhteisöjen kanssa,

– toimiakseen palkattuna työntekijänä tai itsenäisenä ammatinharjoittajana, minkä perusteella hän saa eläkeoikeudet eläkejärjestelmässä, josta hallintaelimet ovat tehneet sopimuksen yhteisöjen kanssa,

on oikeus siirtää yhteisöiltä saamiaan vanhuuseläkeoikeuksia vastaava käypä arvo sen hallintoelimen tai järjestön eläkekassaan taikka siihen eläkekassaan, josta virkamies saa palkattuna työntekijänä tai itsenäisenä ammatinharjoittajana vanhuuseläkeoikeuksia.

2. Virkamiehellä, joka siirtyy yhteisöjen palvelukseen sen jälkeen kun hän:

– on eronnut tehtävistään kansallisen järjestön tai kansainvälisen järjestön hallinnossa, tai

– lopettanut toimintansa palkattuna työntekijänä tai itsenäisenä ammatinharjoittajana,

on mahdollisuus virkaan nimitettäessä maksaa yhteisöille edellä mainittuja tehtäviä hoitaessaan saamiensa vanhuuseläkeoikeuksien joko käypä arvo tai kiinteämääräinen takaisinostoarvo. Tällöin toimielin, jonka palveluksessa virkamies on, määrittää niiden palvelusvuosien lukumäärän, joka aiemman palvelusajan osalta otetaan huomioon sen omassa eläkejärjestelmässä, ottaen huomioon virkamiehen palkkaluokan vakinaistettaessa sekä vanhuuseläkkeen vakuutusmatemaattisen arvon tai kiinteällä korolla lasketun arvon.”

Belgian oikeus

6 Tietyistä Belgian eläkejärjestelmien ja kansainvälisen julkisoikeuden alaan kuuluvien toimielinten eläkejärjestelmien välisistä suhteista 21.5.1991 annetulla lailla (loi établissant certaines relations entre des régimes belges de pension et ceux d’institutions de droit international public, Moniteur belge, 20.6.1991; jäljempänä 21.5.1991 annettu laki) otettiin käyttöön erityinen siirtojärjestelmä, jota kutsutaan sijaantuloksi ja joka on johdettu henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 11 artiklan 2 kohdassa säädetystä vakuutusmatemaattisen arvon siirtokaavasta.

7 Tämän 21.5.1991 annetun lain 3 §:ssä säädetään seuraavaa:

”Virkamies voi toimielimen suostumuksella pyytää, että toimielimelle suoritetaan sitä vanhuuseläkettä vastaava määrä, joka on kertynyt palveluksesta ja ajanjaksoilta ennen toimielimen palvelukseen siirtymistä.”

8 Kyseisen lain 6 §:n 1 momentissa säädetään seuraavaa:

”Kun hallinto on päättänyt siirrettävän vanhuuseläkkeen vuotuisesta määrästä ja sen määrittämisessä huomioon otettavista erilaisista seikoista, ne annetaan tiedoksi asianomaiselle henkilölle kirjatulla kirjeellä.”

9 Mainitun lain 7 §:ssä säädetään seuraavaa:

”Kun vanhuuseläkkeen määrästä on tullut lopullinen:

1° sitä ei voida enää muuttaa mistään syystä, – –”

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymys

10 CJ työskenteli Belgiassa vuosina 1972–1993 pääasiallisesti palkattuna työntekijänä. Tänä aikana hän maksoi eläkemaksuja SFP:lle.

11 CJ aloitti Euroopan unionin palveluksessa 1.4.1994, ja hänet vakinaistettiin virkamieheksi 1.1.1995.

12 CJ pyysi 29.5.1995, että hänen belgialaisena työntekijänä hankkimansa eläkeoikeudet siirretään unionin eläkejärjestelmään.

13 SFP ilmoitti 15.7.1996 tekemällään päätöksellä, joka toimitettiin CJ:lle kirjatulla kirjeellä, siirrettävien eläkeoikeuksien määrän.

14 SFP ilmoitti kyseisen määrän Euroopan komissiolle 4.11.1996.

15 Unionin yksiköt ilmoittivat 14.9.2007 CJ:lle, että hänen siirtämänsä eläkeoikeudet oli laskettu uudelleen vuoden 2004 henkilöstösääntöjen uudistuksen vuoksi siten, että palvelusvuodet, jotka unionin eläkejärjestelmässä voidaan tunnustaa, ovat vastedes 4 vuotta, 4 kuukautta ja 24 päivää.

16 CJ saavutti 1.7.2020 63 vuoden ja 11 kuukauden iässä eläkeoikeuksiensa 14.9.2007 tehdyn uudelleenlaskennan ansiosta 70 prosentin korkeimman mahdollisen eläketason. Hän jatkoi kuitenkin työskentelyä 31.7.2022 saakka.

17 CJ haki 8.3.2022 SFP:ltä vanhuuseläkettä, joka vastaa hänen ennen unionin palvelukseen tuloaan saavuttamia oikeuksia.

18 SFP myönsi 25.5.2022 tekemillään kahdella päätöksellä CJ:lle vanhuuseläkkeen, jonka bruttomäärä oli 1.8.2021 alkaen 533,85 euroa kuukaudessa ja 1.8.2022 alkaen 577,85 euroa kuukaudessa; 1.8.2022 on päivä, jonka SFP otti huomioon päivänä, jona CJ lopetti työuransa virkamiehenä.

19 CJ:n eläkeoikeuksien maksamisesta vastaava unionin viranomainen ilmoitti hänelle 5.7.2022 hänen eläkeoikeutensa vahvistamisesta hänen eläkkeelle siirtoaan varten 31.7.2022 illalla eli sen kuukauden viimeisenä päivänä, jonka kuluessa hän täyttää 66 vuotta. Kyseisessä ilmoituksessa todettiin, että hänen belgialaisten eläkeoikeuksiensa siirron vuoksi oli otettu huomioon 4 vuotta, 4 kuukautta ja 24 päivää, ja siinä todettiin, että CJ:lle oli kertynyt eläkeoikeuksia yhteensä 79,21667 prosenttia muun muassa sen vuoksi, että hän oli hankkinut 13,75 prosentin bonuksen sen vuoksi, että hän oli työskennellyt 5 vuotta ja 6 kuukautta tavanomaisen eläkeiän saavuttamisen jälkeen. Näihin oikeuksiin sovellettiin henkilöstösäännöissä säädettyä 70 prosentin enimmäismäärää.

20 CJ ilmoitti 6.7.2022 SFP:lle, että koska hän ei ollut saanut vuosina 1995, 1996 tai 1997 ilmoitusta siirrettävän vanhuuseläkkeen vuotuisesta määrästä, tämän eläkkeen lopullista määrää ei voitu pitää vahvistettuna ja hänen siirtopyyntönsä oli katsottava olevan peruutettavissa. Näin ollen hän ilmaisi haluavansa olla enää siirtämättä ennen unionin palvelukseen tuloaan saavuttamiaan eläkeoikeuksia unionin eläkejärjestelmään.

21 SFP vahvisti vuoden 2022 marras- ja joulukuussa päivätyissä tiedonannoissa, että CJ:llä oli 1.8.2021 alkaen oikeus vanhuuseläkkeeseen Belgiassa työntekijänä saavuttamiensa oikeuksien perusteella.

22 Komissio ilmoitti SFP:n pyynnöstä kyseiselle yksikölle 23.3.2023 päivätyllä sähköpostiviestillä, että CJ oli 1.8.2022 alkaen saanut vanhuuseläkettä unionin eläkejärjestelmästä. Kyseinen toimielin vahvisti SFP:lle 31.3.2023 päivätyllä sähköpostiviestillä, että tässä eläkkeessä otettiin huomioon SFP:n tekemän eläkeoikeuksien siirron tuloksena saadut palvelusvuodet.

23 Näin ollen SFP ilmoitti CJ:lle, että hänen vanhuuseläkkeensä maksaminen Belgian kansallisesta järjestelmästä keskeytetään. SFP peruutti 17.4.2023 tekemällään päätöksellä tämän tuomion 18 kohdassa mainitut 25.5.2022 tekemänsä päätökset. Koska SFP myönsi tehneensä hallinnollisen virheen, se ei vaatinut CJ:tä palauttamaan perusteettomasti saamaansa etua vaan ilmoitti hänelle, ettei hänellä ollut oikeutta Belgian kansallisen järjestelmän mukaiseen vanhuuseläkkeeseen 1.8.2021 alkaen.

24 CJ nosti tribunal du travail francophone de Bruxellesissä (Brysselin ranskankielinen työoikeudellisten asioiden alioikeus, Belgia), joka on ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin, kanteen, jossa hän vaati kyseisen 17.4.2023 tehdyn päätöksen kumoamista, jotta hänelle Belgian kansallisen järjestelmän perusteella maksettava vanhuuseläke palautettaisiin.

25 CJ väittää, että jos ennen unionin palvelukseen tuloa karttuneiden eläkeoikeuksien siirtoa ei voida peruuttaa, hän menettäisi Belgiassa vuosina 1972–1992 työskennellessään saavuttamansa eläkeoikeudet käytännössä kokonaan, koska näitä eläkeoikeuksia ei otettaisi huomioon laskettaessa hänen unionin eläkejärjestelmän mukaista vanhuuseläkettään. Sijaantulomekanismin yhteydessä Belgian valtio maksaa kuukausittain unionin toimielimille vanhuuseläkkeen määrän, joka vastaa CJ:n saavuttamia oikeuksia, kun taas hänelle unionin eläkejärjestelmästä myönnetyssä vanhuuseläkkeessä ei oteta huomioon hänelle ennen unionin palveluksessa aloittamistaan kertyneitä palvelusvuosia, mistä aiheutuu unionin eläkejärjestelmälle perusteetonta etua CJ:n vahingoksi.

26 CJ väittää, ettei hän ole saanut kirjattuina kirjeinä ilmoituksia siirrettävän vanhuuseläkkeen vuotuisista määristä eikä näiden määrien laskennassa huomioon otetuista seikoista, minkä vuoksi hän ei ole voinut kiistää tai validoida niitä, ja hän vetoaa täten siihen, ettei kyseisiä määriä voida pitää lopullisina. Hän katsoo näin ollen, että hänelle Belgian kansallisessa järjestelmässä kertyneiden eläkeoikeuksien siirtämistä unionin eläkejärjestelmään koskeva pyyntö voidaan peruuttaa siihen asti, kunnes sijaantulo astuu voimaan.

27 SFP väittää, ettei sillä ole enää näyttöä siitä, että kyseiset ilmoitukset lähetettiin kirjattuina kirjeinä, ja väittää lähinnä, että CJ valitsi itse sen, että pyytää Belgian kansallisessa järjestelmässä kertyneiden eläkeoikeuksiensa siirtämistä unionin eläkejärjestelmään, minkä seuraukset hänen on hyväksyttävä.

28 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin pohtii, onko se, että sijaantulomekanismi on luonteeltaan sellainen, että sitä ei voida peruuttaa, ristiriidassa henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 11 artiklan 2 kohdan tavoitteen kanssa. Tämä mekanismi on nimittäin omiaan saamaan työntekijän luopumaan unionin toimielinten palveluksessa aloittamisesta, kun otetaan huomioon vaara, että hän menettää oikeuden vanhuuseläkkeeseen, jota hän voisi saada, jos hän ei aloita unionin palveluksessa, ja tämä vaara toteutuu, jos – kuten käsiteltävässä asiassa – virkamiehellä on oikeus unionin eläkejärjestelmään perustuvan eläkkeen enimmäismäärään ilman, että siirretyt eläkeoikeudet otetaan huomioon. Hän pohtii näin ollen, voidaanko hänen vanhuuseläkkeensä määrä riitauttaa, kunnes eläkeoikeuksien siirtäminen sijaantulon avulla on tosiasiallisesti toteutunut. Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin vetoaa tältä osin 10.11.1999 annettuun tuomioon Kristensen ym. v. neuvosto (T-103/98, T-104/98, T-107/98, T-113/98 ja T-118/98,

EU:T:1999:289), jonka mukaan siirretyt eläkeoikeudet, joita ei oteta huomioon henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 11 artiklan 2 kohtaa sovellettaessa, on palautettava virkamiehelle.

29 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin pohtii myös, merkitseekö ennen unionin palvelukseen tuloa kertyneiden eläkeoikeuksien siirtäminen sijaantulomekanismin avulla unionin toimielinten perusteetonta etua.

30 Tässä tilanteessa tribunal du travail francophone de Bruxelles on päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

”Onko niin, että silloin, kun jäsenvaltion lainsäädännössä säädetään, että [henkilöstösääntöjen] liitteessä VIII olevan 11 artiklan 2 kohdassa säädettyjen oikeuksien siirto ei tapahdu maksujen siirtämisellä unionin virkamiehen vakinaistamisen yhteydessä vaan siten, että unionin toimielimet tulevat virkamiehen sijaan kyseisessä jäsenvaltiossa kartutettujen eläkeoikeuksien osalta siitä päivästä alkaen, jona virkamies on saanut oikeuden kyseiseen eläkkeeseen, edellä mainittua 11 artiklan 2 kohtaa ja [SEU] 4 artiklan 3 [kohdassa] esitettyä vilpittömän yhteistyön periaatetta on tulkittava – kun otetaan huomioon siirron tavoitteet, jotka ovat sen mahdollistaminen, että unionin virkamies voi säilyttää oikeudet, jotka ovat karttuneet hänelle jäsenvaltiossa, ja sen takaaminen, että unionin virkamiehenä oleminen on houkuttelevaa – siten, että niissä velvoitetaan siihen, että kyseinen lainsäädäntö mahdollistaa siirtopyynnön peruuttamisen sijaantulon alkamispäivään saakka ja tosiasiallisen tietoisuuden siitä vaarasta, että osaa kyseisen jäsenvaltion maksettavaksi kuuluvaksi kertyneistä oikeuksista ei voida saada?”

Ennakkoratkaisukysymyksen tarkastelu

31 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee kysymyksellään lähinnä, onko henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 11 artiklan 2 kohtaa ja SEU 4 artiklan 3 kohdassa vahvistettua vilpittömän yhteistyön periaatetta tulkittava siten, että ne ovat esteenä kansalliselle säännöstölle, jonka mukaan unionin virkamiehen ennen unionin palvelukseen tuloa kansallisessa eläkejärjestelmässä saavuttamien eläkeoikeuksien siirtämistä unionin eläkejärjestelmään koskeva päätös on sellainen, että sitä ei voida peruuttaa, kun kyseisessä säännöstössä ei säädetä tällaisten eläkeoikeuksien tosiasiallisesta siirtämisestä kyseisen päätöksen tekopäivänä vaan siitä, että tämä siirtäminen tapahtuu unionin toimielinten kyseisiä saavutettuja oikeuksia koskevan sijaantulon kautta siitä päivästä alkaen, jona virkamies voi saada vanhuuseläkettä, mihin liittyy vaara unionin toimielinten saamasta perusteettomasta edusta.

32 Alustavana huomautuksena on muistutettava, että henkilöstösäännöt, jotka ovat yleisesti sovellettavia, ovat kaikilta osiltaan velvoittavia ja niitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa. Tästä seuraa, että henkilöstösäännöt – unionin sisäiseen hallintojärjestykseen kohdistuvien vaikutusten lisäksi – velvoittavat myös jäsenvaltioita siltä osin kuin jäsenvaltioiden myötävaikutus on tarpeen niiden täytäntöönpanoa varten (ks. vastaavasti tuomio 4.2.2021, Ministre de la Transition écologique et solidaire ja Ministre de l’Action et des Comptes publics, C-903/19, EU:C:2021:95, 36 ja 37 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

33 Henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 11 artiklan 2 kohdan mukaan virkamiehellä tai toimihenkilöllä, joka siirtyy unionin palvelukseen sen jälkeen, kun hän on päättänyt tehtävänsä hallintoelimen, kansallisen järjestön tai kansainvälisen järjestön taikka yrityksen palveluksessa, on

mahdollisuus vakinaistamisensa yhteydessä suorituttaa unionille niiden vanhuuseläkeoikeuksien vakuutusmatemaattinen arvo, jotka hän on saavuttanut hallinnossa, kansallisessa järjestössä tai kansainvälisessä järjestössä taikka yrityksessä, jonka palveluksessa hän oli.

34 Ensinnäkin henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 11 artiklan 2 kohdan mukaisella eläkeoikeuksien siirtojärjestelmällä, joka mahdollistaa koordinoinnin kansallisten eläkejärjestelmien ja unionin eläkejärjestelmän välillä, pyritään helpottamaan siirtymistä kansallisista julkisen tai yksityisen sektorin tehtävistä unionin hallinnon tehtäviin ja takaamaan siten se, että unionin palvelukseen voidaan valita mahdollisimman ammattitaitoisia henkilöitä, joilla on jo asianmukainen ammatillinen pätevyys (tuomio 16.12.2004, My, C-293/03, EU:C:2004:821, 44 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

35 Jos nimittäin jäsenvaltio kieltäytyy ryhtymästä tarvittaviin toimenpiteisiin kansallisessa eläkejärjestelmässä saavutettujen eläkeoikeuksien vakuutusmatemaattisen arvon tai kiinteällä korolla lasketun arvon siirtämiseksi unionin eläkejärjestelmään, mistä säädetään henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 11 artiklan 2 kohdassa, se voisi vaikeuttaa tietyn palvelusajan saavuttaneiden kansallisten virkamiesten ottamista unionin palvelukseen, koska siirtyessään kansallisen hallinnon palveluksesta unionin palvelukseen he menettäisivät eläkeoikeudet, joihin heillä olisi oikeus, jos he eivät olisi ottaneet vastaan tehtävää unionin palveluksessa (tuomio 4.2.2021, Ministre de la Transition écologique et solidaire ja Ministre de l'Action et des Comptes publics, C-903/19, EU:C:2021:95, 34 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

36 Tällaisia seurauksia ei voida hyväksyä, kun otetaan huomioon, että jäsenvaltioilla on velvollisuus vilpittömään yhteistyöhön ja vilpittömään avunantoon suhteessa unioniin, mikä ilmenee SEU 4 artiklan 3 kohdassa jäsenvaltioille asetetusta velvoitteesta tukea unionia sen täyttäessä tehtäviään (tuomio 4.2.2021, Ministre de la Transition écologique et solidaire ja Ministre de l'Action et des Comptes publics, C-903/19, EU:C:2021:95, 35 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

37 Henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 11 artiklan 2 kohdalla pyritään siihen, että virkamiehen jäsenvaltiossa saavuttamat oikeudet voidaan siitä huolimatta, että ne voivat olla vähäisiä tai jopa ehdollisia tai tulevia tai että ne eivät riitä välittömästi tuottamaan eläkeoikeutta, säilyttää asianomaisen virkamiehen eduksi ja ottaa huomioon siinä eläkejärjestelmässä, johon asianomainen henkilö kuuluu työuransa päättyessä (tuomio 20.10.1981, komissio v. Belgia, 137/80, EU:C:1981:237, 12 kohta).

38 Näistä toteamuksista seuraa, että henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 11 artiklan 2 kohdassa säädetyn mahdollisuuden tarkoitus on antaa virkamiehille oikeus, jonka käyttäminen riippuu vain heidän omasta valinnastaan (ks. vastaavasti tuomio 20.10.1981, komissio v. Belgia, 137/80, EU:C:1981:237, 13 kohta ja tuomio 10.9.2015, Wojciechowski, C-408/14, EU:C:2015:591, 52 kohta).

39 Koska henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 11artiklan 2 kohdassa ei säädetä mahdollisuudesta peruuttaa kyseisessä säännöksessä tarkoitetun mahdollisuuden käyttämistä, päätös eläkeoikeuksien siirtämisestä unionin eläkejärjestelmään on lopullinen eikä sitä voida peruuttaa. Tämän vahvistaa se, että eläkeoikeuksien uusi siirto voidaan tehdä vain 11 artiklan 1 kohdassa tarkoitetuissa tilanteissa, joissa edellytetään asianomaisen palvelussuhteen päättymistä.

40 Se, että ennen unionin palvelukseen tuloa saavutettujen eläkeoikeuksien siirtämistä koskeva päätös on luonteeltaan lopullinen eikä sitä voida peruuttaa, ei kuitenkaan ole ristiriidassa henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 11 artiklan 2 kohdan tavoitteiden eli saavutettujen oikeuksien säilyttämisen ja Euroopan unionin julkishallinnon virkojen houkuttelevuuden kanssa.

41 Saavutettujen oikeuksien säilyttämisestä on nimittäin todettava, että ennen unionin palvelukseen tuloa kertyneiden palvelusvuosien avulla voidaan lisätä niiden palvelusvuosien lukumäärää, jotka otetaan huomioon määritettäessä viimeisen peruspalkan prosenttiosuutta, josta vanhuuseläke muodostuu, ja saavuttaa siten nopeammin henkilöstösääntöjen 77 artiklan toisessa kohdassa vahvistettu 70 prosentin enimmäismäärä viimeisestä peruspalkasta. Tämän perusteella ei näin ollen voida katsoa, että saavutettuja oikeuksia on menetetty.

42 Tältä osin on täsmennettävä, että vaikka mahdollisuus siirtää ennen unionin palvelukseen tuloa saavutettuja eläkeoikeuksia takaa asianomaiselle virkamiehelle sen, että nämä oikeudet otetaan huomioon unionin eläkejärjestelmässä, tämä mahdollisuus ei sitä vastoin anna hänelle mitään varmuutta siitä, että tämä huomioon ottaminen johtaa hänen eläkkeensä korkeampaan määrään, joka vastaa täysin siirrettyä pääomaa (ks. vastaavasti tuomio 4.5.2023, KY v. Euroopan unionin tuomioistuin, C-100/22 P, EU:C:2023:377, 69 kohta).

43 Julkishallinnon tehtävien houkuttelevuuden osalta on muistutettava, että eläkeoikeuksien siirto on virkamiehelle myönnetty mahdollisuus, jota virkamiehen on käytettävä tietoisena asiaan vaikuttavista seikoista.

44 Näin ollen riippumatta siitä, säädetäänkö kyseessä olevassa kansallisessa lainsäädännössä, että eläkeoikeuksien siirto tapahtuu unionin toimielinten kyseisiä oikeuksia koskevan sijaantulon kautta siitä päivästä alkaen, jona virkamies jää eläkkeelle, vai että kyseiset eläkeoikeudet siirtyvät unionin eläkejärjestelmään päivänä, jona virkamies on päättänyt tällaisesta siirrosta, nämä oikeudet otetaan kummassakin tapauksessa huomioon, eikä Euroopan unionin julkishallinnon tehtävien houkuttelevuutta heikennetä kummassakaan tapauksessa.

45 Näin ollen henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 11 artiklan 2 kohdan tavoitteiden noudattaminen ei edellytä, että olisi säädettävä oikeudesta peruuttaa ennen unionin palvelukseen tuloa saavutettujen eläkeoikeuksien siirtopyyntö siihen päivään saakka, jona unionin toimielinten sijaantulo näiden oikeuksien osalta tulee voimaan.

46 Tämä tulkinta ei voi olla erilainen vilpittömän yhteistyön periaatteen, joka ilmenee SEU 4 artiklassa asetetusta velvoitteesta helpottaa unionia sen tehtävien hoitamisessa, valossa.

47 Kuten komissio toteaa, käsiteltävänä olevan ennakkoratkaisupyynnön erityispiirre on nimittäin se, miten Belgian kuningaskunta on halunnut noudattaa henkilöstösääntöjen mukaisia velvoitteitaan ottamalla 21.5.1991 annetulla lailla käyttöön sijaantulomekanismin, jonka kautta unionin toimielimet saavat eläkkeellä olevien virkamiestensä kansallisen järjestelmän mukaiset vanhuuseläkkeet, sen sijaan, että eläkeoikeudet siirtyisivät sinä päivänä, jona nämä virkamiehet ovat hakeneet oikeuksiensa siirtoa. Tämän lain tarkoituksena oli lopettaa jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskeva menettely, jonka komissio aloitti sen vuoksi, että Belgian kuningaskunta ei ollut noudattanut henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 11 artiklan 2 kohdan mukaisia velvoitteitaan, ja tämä menettely johti siihen, että Belgian kuningaskunta tuomittiin kahteen kertaan eli 20.10.1981 annetulla tuomiolla komissio v. Belgia (137/80, EU:C:1981:237) ja 3.10.1989 annetulla tuomiolla komissio v. Belgia (383/85, EU:C:1989:356). Koska 21.5.1991 annetussa laissa säädetty sijaantulomekanismi mahdollistaa

sen, että SPF:ssä saavutetut oikeudet tosiasiallisesti säilytetään sen jälkeen, kun ne on siirretty unionin eläkejärjestelmään, tästä seuraa, että Belgian kuningaskunta on noudattanut vilpittömän yhteistyön periaatetta.

48 Perusteetonta etua koskevasta väitteestä on muistutettava, että henkilöstösääntöjen 77 artiklassa säädetty vanhuuseläke lasketaan, kuten kyseisen 77 artiklan ensimmäisestä kohdasta ja henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevasta 2 artiklasta ilmenee, virkamiehelle kertyneiden palvelusvuosien kokonaismäärän perusteella, johon sovelletaan henkilöstösääntöjen 77 artiklan toisessa kohdassa säädettyä prosenttiosuutta, tarvittaessa kyseisessä säännöksessä vahvistetun enimmäismäärän rajoissa.

49 Nämä palvelusvuodet vastaavat ajanjaksoa, jonka asianomainen virkamies oli unionin palveluksessa, ja henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 11 artiklan 2 kohdassa annetaan virkamiehelle mahdollisuus siirtää unionin eläkejärjestelmään eläkeoikeudet, jotka hän on saavuttanut ennen unionin palveluksessa aloittamista, jotta nämä eläkeoikeudet, jotka on hyvitetty vastaavilla palvelusvuosilla, voidaan ottaa huomioon laskettaessa myönnettävän eläkkeen määrää (ks. vastaavasti tuomio 4.5.2023, KY v. Euroopan unionin tuomioistuin, C-100/22 P, EU:C:2023:377, 60 kohta).

50 On lisättävä, että unionin eläkejärjestelmässä kansallisessa järjestelmässä karttuneiden eläkeoikeuksien siirron seurauksena huomioon otettavien palvelusvuosien lukumäärän laskentamenetelmä perustuu henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 11 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuihin tekijöihin.

51 Tämän tuomion 42 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisesti on niin, että vaikka mahdollisuus siirtää ennen unionin palveluksessa aloittamista saavutetut eläkeoikeudet tarjoaa asianomaiselle virkamiehelle takeen siitä, että nämä oikeudet otetaan huomioon unionin eläkejärjestelmässä, tämä mahdollisuus ei anna hänelle mitään varmuutta siitä, että tämän huomioon ottamisen seurauksena hänen eläkkeensä määrä kasvaa siten, että kasvu vastaa täysin siirrettyä pääomaa (ks. vastaavasti tuomio 4.5.2023, KY v. Euroopan unionin tuomioistuin, C-100/22 P, EU:C:2023:377, 69 kohta).

52 Maksettujen vakuutusmaksujen määrää ei nimittäin ole suhteutettu saadun eläkkeen määrään, koska eläkkeen määrä lasketaan niiden palvelusvuosien kokonaismäärän perusteella, joiden ajan eläkemaksuja on maksettu, ennen unionin toimielinten palveluksessa aloittamista kertyneet palvelusvuodet mukaan lukien, ja näihin palvelusvuosiin sovelletaan tiettyä prosenttiosuutta ja ne rajataan tarvittaessa tiettyyn enimmäismäärään henkilöstösääntöjen 77 artiklan mukaisesti (tuomio 27.2.2025, OA v. parlamentti, C-32/24 P, EU:C:2025:118, 50 kohta). Unionin eläkejärjestelmä on nimittäin järjestetty yhteisvastuuperiaatteen mukaisesti, eikä sitä ole suunniteltu siten, että virkamiehen tai toimihenkilön saama eläke vastaisi täsmälleen tähän järjestelmään suoritettujen maksujen määrää.

53 Tältä osin 21.5.1991 annetussa laissa unionin eläkejärjestelmän eduksi säädetyn sijaantulomekanismin ei voida katsoa johtavan siihen, että unionin toimielimet saavat perusteetonta etua pelkästään siitä syystä, että ennen unionin toimielimen palvelukseen tuloa hankitut eläkeoikeudet siirretään unionin eläkejärjestelmään porrastettuina maksuina eikä kertasuorituksena silloin, kun virkamies päättää siirtää eläkeoikeutensa. Tämä seikka ei vaikuta kantajan eläkeoikeuksiin eikä unionin eläkejärjestelmästä hänelle maksettavan eläkkeen laskentaan.

54 On vielä täsmennettävä, että 10.11.1999 annettu tuomio Kristensen ym. v. neuvosto (T-103/98, T-104/98, T-107/98, T-113/98 ja T-118/98, EU:T:1999:289), johon ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin vetoaa, koskee erilaista kysymystä kuin joka käsiteltävässä asiassa on esitetty. Kyseinen tuomio koski nimittäin Euroopan unionin neuvoston hyväksymiä yleisiä täytäntöönpanosäännöksiä, joiden mukaan vanhuuseläkkeen määrittämiseksi huomioon otettavien palvelusvuosien lukumäärä laskettiin siirretyn määrän kokonaismäärän perusteella, eikä tämä luku voinut ylittää niiden vuosien lukumäärää, joiden aikana asianomainen henkilö oli kuulunut muihin eläkejärjestelmiin ennen kuin hän aloitti unionin palveluksessa. Kyseiseen tuomioon johtaneessa asiassa, joka koski neuvoston virkamiestä, niiden palvelusvuosien lukumäärä, jotka oli otettava huomioon palvelukseen tuloa edeltäneen ajanjakson osalta siirretyn pääoman perusteella, oli rajoitettu kyseisen toimielimen antamien yleisten täytäntöönpanosäännösten mukaisesti niiden vuosien lukumäärään, joiden ajan asianomainen henkilö oli kuulunut muihin eläkejärjestelmiin ennen unionin palveluksessa aloittamistaan (ks. vastaavasti tuomio 4.5.2023, KY v. Euroopan unionin tuomioistuin, C-100/22 P, EU:C:2023:377, 70 kohta). Pääasiassa siirretyt eläkeoikeudet on kuitenkin otettu huomioon kokonaisuudessaan. Kyseisellä tuomiolla ei näin ollen ole merkitystä esitettyyn kysymykseen annettavan vastauksen kannalta.

55 Edellä esitetyn perusteella esitettyyn kysymykseen on vastattava, että henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 11 artiklan 2 kohtaa ja SEU 4 artiklan 3 kohdassa vahvistettua vilpittömän yhteistyön periaatetta on tulkittava siten, että ne eivät ole esteenä kansalliselle säännöstölle, jonka mukaan unionin virkamiehen ennen unionin palvelukseen tuloa saavuttamien eläkeoikeuksien siirtämistä unionin eläkejärjestelmään koskeva päätös on sellainen, että sitä ei voida peruuttaa, kun kyseisessä säännöstössä ei säädetä tällaisten eläkeoikeuksien tosiasiallisesta siirtämisestä kyseisen päätöksen tekopäivänä vaan siitä, että tämä siirtäminen tapahtuu unionin toimielinten kyseisiä saavutettuja oikeuksia koskevan sijaantulon kautta siitä päivästä alkaen, jona virkamies voi saada vanhuuseläkettä, edellyttäen, että siirretyt eläkeoikeudet otetaan tosiasiallisesti huomioon laskettaessa myönnettävän eläkkeen määrää.

Oikeudenkäyntikulut

56 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (kuudes jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

Euroopan unionin virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen, sellaisena kuin ne ovat muutettuina 2.3.1992 annetulla neuvoston asetuksella (ETY, Euratom, EHTY) N:o 571/92, liitteessä VIII olevan 11 artiklan 2 kohtaa ja SEU 4 artiklan 3 kohdassa määrätyn vilpittömän yhteistyön periaatetta

on tulkittava siten, että

ne eivät ole esteenä kansalliselle säännöstölle, jonka mukaan Euroopan unionin virkamiehen ennen unionin palvelukseen tuloa saavuttamien eläkeoikeuksien siirtämistä Euroopan unionin eläkejärjestelmään koskeva päätös on sellainen, että sitä ei voida peruuttaa, kun

kyseisessä säännöstössä ei säädetä tällaisten eläkeoikeuksien tosiasiallisesta siirtämisestä kyseisen päätöksen tekopäivänä vaan siitä, että tämä siirtäminen tapahtuu unionin toimielinten kyseisiä saavutettuja oikeuksia koskevan sijaantulon kautta siitä päivästä alkaen, jona virkamies voi saada vanhuuseläkettä, edellyttäen, että siirretyt eläkeoikeudet otetaan tosiasiallisesti huomioon laskettaessa myönnettävän eläkkeen määrää.

Allekirjoitukset